

กระบวนการค้น สอนพูดภาษาอังกฤษด้วยโมเดล 5STES หรือ 5Ls

วันเฉลิม น่วม่าน

โรงเรียนยางซ้ายพิทยาคม

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุโขทัย

ภาษาอังกฤษ มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้และพูดกันอย่างแพร่หลายทั่วโลกเพื่อการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน จะเห็นได้ว่าในหลาย ๆ ประเทศทั่วโลก รวมถึงประเทศไทย ได้มีการสนับสนุนให้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนกระทั่งถึงระดับอุดมศึกษา นอกจากนี้ในโรงเรียนรัฐบาลและเอกชนจำนวนหลายแห่งในประเทศได้ทำการเรียนการสอนในรูปแบบของห้อง English Program (EP), Mini English Program (MEP), Intensive English Program (IEP) และ English for Integrated Study (EIS) เป็นต้น เพื่อเน้นและหวังผลในการพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและทักษะทางด้านภาษาอังกฤษควบคู่กับรายวิชาพื้นฐานในหลักสูตร นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญในหลาย ๆ สาขา เช่น การแพทย์ วิศวกรรม สื่อสารมวลชน การศึกษา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี การสื่อสารองค์กร เกษัตริกรรม และการวิจัย เป็นต้น เพราะการศึกษาในแวดวงที่กล่าวมานี้ จำเป็นต้องอ่านบทความหรือหนังสือที่ตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ จากความสำคัญของภาษาอังกฤษจึงทำให้ประเทศทั่วโลกส่วนใหญ่มีการวางนโยบายให้จัดการศึกษาและประกาศพระราชบัญญัติ รวมถึงระเบียบราชการต่าง ๆ เพื่อตอบสนองต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษในการพัฒนาประเทศต่อไป

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญต่อการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในภาษาที่สองหรือภาษาต่างชาติ ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาจะถูกวัดและให้คะแนนจากการปฏิบัติของผู้เรียน ซึ่งนั่นคือการพูด อย่างไรก็ตาม มีผู้คนจำนวนมากเรียนรู้ภาษาโดยมีจุดมุ่งหมายคือการสื่อสารกับผู้คนจากภาษาที่แตกต่างกัน รวมถึงวัฒนธรรม ภูมิหลังด้วย ตามที่ Bailey, K. M. & Savage, L. (1994) กล่าวว่า การพูดภาษาที่สองหรือภาษาต่างชาติเป็นสิ่งที่สำคัญและมีความต้องการมากที่สุดใน 4 ทักษะ การพูดภาษาที่สองหรือภาษาต่างชาตินั้นไม่ใช่เรื่องง่าย

จากตัวอย่างโจทย์ปัญหาเรื่องเศษส่วนและอัตราส่วนที่ได้นำเสนอ ผู้เขียนหวังว่าจะเป็นประโยชน์กับผู้สอนหรือนักเรียน ทำให้ได้เปลี่ยนมุมมอง แนวคิด วิธีการที่มีต่อการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ที่ไม่จำเป็นต้องใช้สมการเสมอไป แต่การคิดเป็นภาพโดยใช้ Bar Model ก็ทำให้เรามองเห็นความสัมพันธ์ของข้อมูล เจือจางที่โจทย์กำหนดมาให้ มองเห็นกระบวนการแก้ปัญหาแนวทางการหาคำตอบได้ชัดเจนและง่ายขึ้น

ทั้งนี้ ผู้เขียนเคยได้นำเสนอบทความวารสารวิชาการปีที่ 16 ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 3 ที่กล่าวถึงลักษณะของ Bar Model และความสัมพันธ์ของแนวคิดระหว่างการแก้ปัญหาโดยใช้ Bar Model กับการแก้ปัญหาโดยใช้สมการที่เราเรียกว่า “Algebraic Method” สามารถอ่านเพิ่มเติมจาก QR Code

เรื่อง “การพัฒนาความคิดเชิงพีชคณิต
โดยใช้ Model Method”

เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่าง Model Method
และ Algebraic Method”

สุดท้ายผู้เขียนขอฝากคำกล่าวของ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ที่ได้กล่าวไว้ว่า *“If I can't picture it, I can't understand it.”* ถ้าผมไม่สามารถมองหรือกำหนดเป็นภาพได้ ผมก็ไม่สามารถที่จะเข้าใจสิ่งนั้นได้

แค่ลองเปลี่ยนมุมมอง ลองเปลี่ยนแนวคิด วิธีการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยใช้ Bar Model แล้วจะพบว่า **โจทย์ปัญหา จะ “ไม่ใช่” ปัญหา** อีกต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- เสน่ห์ หมายจากกลาง. (2556). การพัฒนาความคิดเชิงพีชคณิตโดยใช้ Model Method. *วารสารวิชาการ*, 16(1), 16-27.
เสน่ห์ หมายจากกลาง. (2556). ความสัมพันธ์ระหว่าง Model Method และ Algebraic Method. *วารสารวิชาการ*, 16(3), 58-69.
สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2564). *ข้อสอบ O-NET ปีการศึกษา 2560-2563*. <https://www.niets.or.th/th/catalog/view/3997>

เพราะผู้เรียนไม่เพียงแต่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ให้ถูกต้อง หรือออกเสียงคำศัพท์วลีหรือประโยคให้ดีขึ้นเท่านั้น ผู้เรียนต้องรู้จักใช้ความรู้ในการใช้ภาษาด้วย ตามที่ Hinkel, E. (2005) ได้กล่าวถึงปัญหาของการสื่อสารว่า ผู้เรียนเผชิญหน้ากับคำศัพท์ที่พวกเขาไม่เข้าใจ รูปแบบของคำศัพท์ที่ไม่รู้ว่าใช้ในบริบทอย่างไร พบว่า ผู้เรียนไม่สามารถสื่อสารตามความหมายที่พวกเขาอยากสื่อสารออกไปได้ ดังนั้น การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือ Communicative Language Teaching (CLT) ไม่ใช่เพียงแค่การสื่อสารผ่านตัวภาษาที่เป็นอักษร ข้อความ วลีหรือประโยคที่แปลงออกมาเท่านั้น แต่การสื่อสารสามารถตีความผ่านการแสดงออกทางร่างกาย การแสดงออกทางสีหน้า การใช้การเคลื่อนไหวของศีรษะ การใช้สายตา บุคลิกท่าทาง การใช้น้ำเสียง สิ่งเหล่านี้ต้องผนวกกันออกมาให้เป็นการสื่อสาร ถ้าการสื่อสารเป็นเพียงแค่ตัวอักษรอย่างเดียวโดยไม่ได้ใช้การสื่อสารทางกายช่วย สารที่ส่งออกมาอาจเกิดการผิดพลาดหรือถูกตีความผิดเพี้ยนไปได้

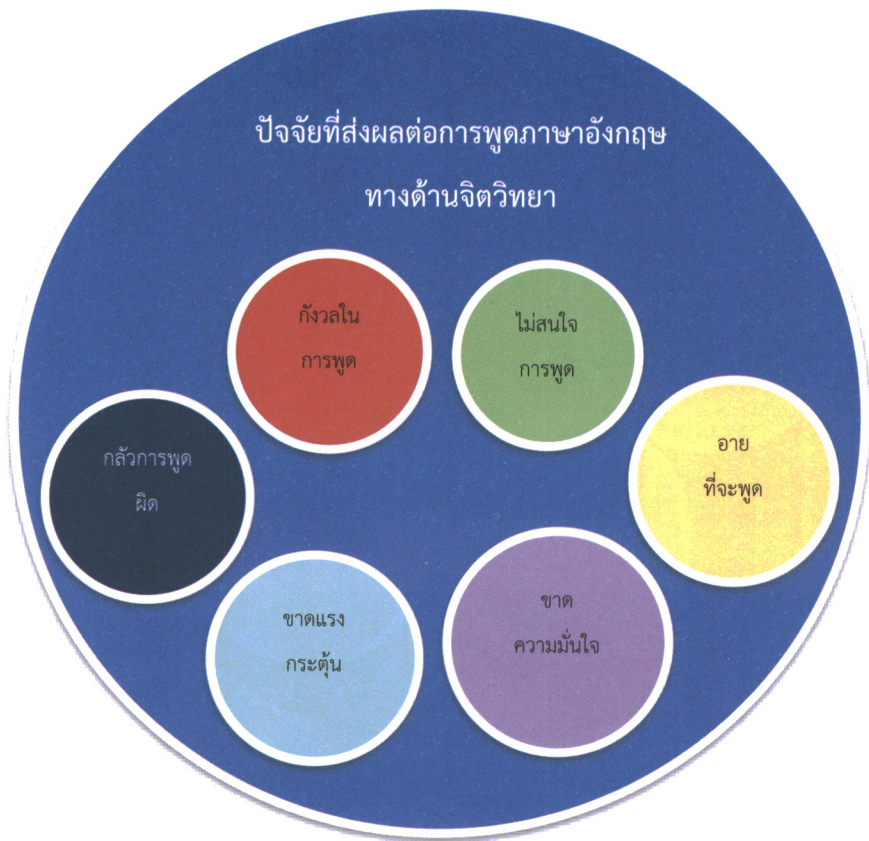
การสอนการพูด หมายความว่า การช่วยเหลือผู้เรียนพัฒนาความสามารถของพวกเขาเอง ให้เข้าถึงเป้าหมาย ความสำคัญที่ตั้งไว้ ลักษณะของความสามารถในการสื่อสารคือ การช่วยเหลือผู้เรียนเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูด ครูต้องช่วยเหลือผู้เรียนในการปรับปรุงด้านโครงสร้างไวยากรณ์ เสริมสร้างคำศัพท์ และการมีปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนทั้งด้านจิตวิทยาและภาษาศาสตร์ เพราะการเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการที่สัมพันธ์กับหลาย ๆ ปัจจัย เช่น แรงกระตุ้น ทศนคติ ความกังวล ทฤษฎีของ Krashen เกี่ยวกับสมมติฐานตัวกรองด้านพฤติกรรมและอารมณ์ พบว่า แรงกระตุ้น ทศนคติ ความกังวล ความมั่นใจในตนเอง มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างชาติให้ประสบความสำเร็จ จากการศึกษาของซาโต (Sato) พบว่า ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจำนวนมากมีทักษะภาษาอังกฤษที่ดีในทักษะการอ่านและการเขียน แต่ค่อนข้างมีทักษะการฟังและการพูดอยู่ในเกณฑ์ต่ำ อุปสรรคที่เจอในชั้นเรียนคือ ความเงิบและเขินอาย ขาดการฝึกฝน ขาดความรู้ทางไวยากรณ์ ขนาดห้องที่ใหญ่เกินไป รวมถึงกลัวการวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งความกลัวเป็นอุปสรรคต่อการพูดของผู้เรียน

ในโลกปัจจุบัน มีความต้องการสำหรับผู้คนในการพูดภาษาอังกฤษในหลาย ๆ ประเทศ จะเห็นได้จากภาษาอังกฤษถูกพิจารณาให้เป็นวิชาหลักในโรงเรียนรัฐบาลและเอกชนตลอดจนมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะการพูดภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับนักเรียน และครูที่ต้องรู้ว่าควรจะสอนอย่างไร การพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างสูงสุดในภาษาไม่แพ้การฟัง มีผู้เรียนจำนวนไม่มากในการเรียนภาษาต่างชาติ สนใจในการเรียนเกี่ยวกับทักษะการพูด และมีผู้สอนจำนวนมากที่วัดความสำเร็จของผู้เรียนโดยไม่สนใจทักษะการพูด การสนทนาที่เป็นเป้าหมายของภาษา จึงส่งผลให้ผู้เรียนทางด้านภาษามีปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ ภาษาที่สองหรือภาษาต่างชาติ จึงทำให้ผู้เขียนศึกษางานวิจัย วรรณกรรม และบทความวิชาการทั้งในประเทศไทย

และต่างประเทศ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ สามารถแบ่งปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านจิตวิทยา พบว่า ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการพูด กังวลในการพูด ทั้งขณะพูด และหลังจากพูดไปแล้ว ผู้เรียนกลัวการพูดผิด อายุที่จะพูด เพราะจะถูกหัวเราะจากกลุ่มเพื่อน และผู้เรียนที่ไม่สนใจการพูดภาษาอังกฤษ เพราะคิดว่าไม่ใช่ภาษาแม่และไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากการขาดแรงกระตุ้นจากผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Fitriani et al., 2015) เรื่อง A Study on Student's English Speaking Problem in Speaking Performance กล่าวถึงปัญหาการพูดไว้ว่า มีปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อการพูดคือ ผู้เรียนขาดความมั่นใจในตนเอง 20.11% และกังวลในการพูด 21.27% และงานวิจัยของ Mahmoud (2016) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มหาวิทยาลัย Al Quds Open University พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา คือ กลัวการพูดผิด อายุที่จะพูด กังวลเวลาพูด และขาดความมั่นใจในตนเอง นอกจากนี้ ยังมีความตอนหนึ่งในงานวิจัยของ Juhana (2012) กล่าวไว้ว่า มีปัจจัยทางจิตวิทยาาร่วมด้วยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ ภาษาที่สองหรือภาษาต่างชาติ คือ (1) กลัวการพูดผิดเป็นหนึ่งในปัจจัยหลักในการพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน ความกลัวที่กล่าวถูกเชื่อมโยงเข้ากับประเด็นการวัดและประเมินผล ผู้เรียนยังกลัวการถูกหัวเราะและถูกวิพากษ์วิจารณ์จากผู้เรียนคนอื่นขณะพูดภาษาอังกฤษ (2) ความอาย ผู้เรียนจำนวนมากประสบปัญหานี้ ในขณะที่พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ความอายเป็นปัญหาในการทำกิจกรรมของผู้เรียนในห้องเรียน ทำให้การรับรู้ของผู้เรียนว่างเปล่าและลึ้มในสิ่งที่ต้องการจะพูดสื่อสารออกไป (3) การขาดความมั่นใจ บ่อยครั้งเกิดจากคู่สนทนาของผู้เรียนไม่เข้าใจในสิ่งที่พูด ซึ่งทำให้ผู้เรียนเลือกที่จะเงียบ ในขณะที่คู่สนทนาคู่อื่นสนทนากัน และ (4) การขาดแรงกระตุ้น การสร้างแรงกระตุ้นของผู้สอนนั้นสำคัญ เพราะสามารถทำให้ผู้เรียนกล้าพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น การสร้างแรงกระตุ้นเป็นกุญแจหลักในการพิจารณาเพื่อเตรียมความพร้อมของผู้เรียนในการสื่อสารภาษา การสร้างแรงกระตุ้นเป็นพลังภายในที่จะช่วยเสริมสร้างความสนใจของผู้เรียนได้

แผนภาพที่ 1 แสดงปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษทางด้านจิตวิทยา

2. ด้านภาษาศาสตร์ พบว่า ผู้เรียนมีวงคำศัพท์ที่จำกัด ขาดความรู้ทางด้านไวยากรณ์ ขาดความรู้เรื่องการออกเสียง และการใช้ภาษาแม่ในการสื่อสารในห้องเรียนขณะดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Fitriani et al., 2015) เรื่อง A Study on Student's English Speaking Problem in Speaking Performance กล่าวถึงปัญหาการพูดในความตอหน่งไว้ว่า มีปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อการพูด คือ ขาดความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์ 22.16% คำศัพท์ 20.19% และการออกเสียง 16.25% และงานวิจัยของ นวลศรี ข้ามประเทศ (2555) ที่ได้ศึกษาปัญหาการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนอาชีวเอกชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษเกิดจากการมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์จำกัด การออกเสียงที่มีความยาก เช่น ทำนองที่ถูกต้อง การออกเสียงท้ายคำ

แผนภาพที่ 2 แสดงปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษทางด้านภาษาศาสตร์

3. ด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ผู้เรียนขาดการฝึกฝนและโอกาสในการใช้ภาษาในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และสิ่งแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการฝึกฝนภาษา สิ่งแวดล้อมมีผลต่อการพัฒนาของผู้เรียนภาษา ผู้เรียนภาษาบางคนมีสิ่งแวดล้อมในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และสื่อสารกับผู้คนในพื้นที่ของเขาเอง แต่บางคนไม่มีสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยแบบนั้น การสร้างสิ่งแวดล้อมจึงสำคัญต่อผู้เรียน การสร้างสิ่งแวดล้อมในที่นี้ผู้เขียนหมายถึง การตั้งสังคมทางภาษาเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาที่สองและภาษาต่างชาติ เพราะบทบาททางสังคมหรือการตั้งสังคมทางภาษาจะสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ในหลายประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างชาติ พบว่า ผู้เรียนมีอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษเพราะพวกเขาไม่ได้ใช้ภาษาในการสื่อสารนอกห้องเรียน และยังมีการศึกษาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศอาหรับพบว่า ไม่เพียงแค่นักศึกษาในประเทศอาหรับเท่านั้นที่มีประสบการณ์ที่จำกัดในการพูดภาษาอังกฤษ แต่ในประเทศอาเซียนอย่างประเทศเวียดนาม ประเทศญี่ปุ่น ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศจีน ผู้เรียนมีอุปสรรคในการสื่อสารภาษาอังกฤษเนื่องจากขาดโอกาสในการใช้ภาษาในห้องเรียน

แผนภาพที่ 3 แสดงปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษทางด้านสิ่งแวดล้อม

กฎการเรียนรู้ตามทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Law of Learning in Thorndike Theory) จากการศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ตามทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ พบว่า ประกอบด้วย 3 ข้อ ดังนี้

กฎข้อที่ 1 กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ผู้เรียนจะต้องพร้อมและมีเงื่อนไขที่ดีต่อการเรียนรู้ เพื่อให้ประสบความสำเร็จ ความพร้อมในที่นี้ หมายถึง ความพร้อมทางจิตวิทยาและความพร้อมทางร่างกาย ความพร้อมทางร่างกาย หมายความว่า ผู้เรียนจะต้องไม่มีความเจ็บป่วยทางร่างกาย มีวุฒิภาวะและอวัยวะต่าง ๆ ทางร่างกายที่พร้อมต่อการเรียนรู้ ส่วนความพร้อมทางจิตวิทยา หมายความว่า ผู้เรียนต้องไม่มีความบกพร่องทางจิตใจ และมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ มิเช่นนั้นจะทำให้ผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้หรือการเรียนรู้หยุดชะงัก

กฎข้อที่ 2 กฎแห่งการฝึกฝน (Law of Exercise) ผลลัพธ์ที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับ สำหรับการตอบสนองต่อตัวกระตุ้นของทฤษฎีของธอร์นไดค์ คือ ผู้เรียนควรจะได้รับ การฝึกฝนเป็นประจำ การฝึกฝนเป็นประจำจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนและทำให้พฤติกรรมนั้นแข็งแกร่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำเข้าสู่ความจำระยะยาวได้ดี นอกจากนี้ ธอร์นไดค์ กล่าวว่าการกระทำซ้ำ ๆ โดยไม่มีรางวัลหรือสิ่งตอบแทนให้มันจะไม่ได้ผล ตัวกระตุ้นผู้เรียน

อาจจะต้องมีรางวัลหรือของตอบแทน กฎแห่งการฝึกฝน ประกอบด้วย 2 กฎย่อย คือ 1) กฎแห่งการใช้ (Law of Use) คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเงื่อนไขกับการกระทำ เมื่อผู้เรียนเข้าใจหรือได้เรียนรู้มาแล้วนั้น ผู้เรียนต้องนำความรู้ความเข้าใจนั้นไปลงมือปฏิบัติหรือลงมือกระทำ 2) กฎแห่งการไม่ได้ใช้ (Law of Disuse) คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเงื่อนไขกับการกระทำที่ไม่ได้รับการฝึกฝน เมื่อผู้เรียนเข้าใจหรือได้เรียนรู้มาแล้วนั้น ถ้าผู้เรียนไม่ได้นำไปลงมือปฏิบัติหรือลงมือกระทำ อาจจะทำให้ผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้หรือการเรียนรู้เกิดการชะงัก

กฎข้อที่ 3 กฎของผลลัพธ์ (Law of Effect) การตอบสนองหรือการกระทำของผู้เรียนที่เกิดความพึงพอใจในการพบเจอหรือเผชิญหน้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ หรือเงื่อนไขใหม่ ๆ จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เรียนไม่เกิดความพึงพอใจกับสถานการณ์ใหม่ ๆ หรือเงื่อนไขใหม่ ๆ จะทำให้ผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้หรือการเรียนรู้หยุดชะงัก

จากการศึกษาวิจัยที่เป็นอุปสรรคและส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผนวกกับปัญหาในการจัดการเรียนการสอนของผู้เขียนเองนั้น ผู้เขียนจึงได้คิดค้นนวัตกรรม แนวทาง วิธีการสอน เพื่อแก้ไขปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนสู่การพัฒนาผู้เรียนสู่ความสำเร็จอย่างยั่งยืน และเป็นแนวทางให้กับผู้สอนภาษาอังกฤษคนอื่น ผู้เขียนจึงตกผลึกกระบวนการที่สอนพูดภาษาอังกฤษด้วยรูปแบบการสอนพูดภาษาอังกฤษ 5 ขั้นตอน หรือ 5 Steps of Teaching in English Speaking (5STES หรือ 5Ls) สอดคล้องกับกฎการเรียนรู้ตามทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Law of Learning in Thorndike Theory) ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นแรงขับพื้นฐานและสร้างแรงจูงใจ (Language Motivation Stage) ผู้เรียนเกิดความกังวล ขาดความมั่นใจ กลัวการพูดผิดหรืออับอาย เมื่อพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ขั้นกระตุ้นแรงขับพื้นฐานและสร้างแรงจูงใจนั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษต้องสร้างแรงจูงใจหรือแรงขับภายในของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความกังวลน้อยลง มีความมั่นใจในการพูด ไม่กลัวการพูดผิดหรือกระทำผิดน้อยลง เป็นผลทำให้เกิดพฤติกรรมทางการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับกฎการเรียนรู้ตามทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ คือ ผู้เรียนจะต้องพร้อมและมีเงื่อนไขที่ดีต่อการเรียนรู้เพื่อให้ประสบความสำเร็จ

ขั้นที่ 2 ขั้นมุ่งเน้นทางภาษา (Language Focus Stage) การสอนทักษะ

การพูดภาษาอังกฤษหรือภาษาที่สองเป็นเรื่องที่จะต้องเข้าใจหลักภาษาพอสมควร ดังนั้น ขั้นที่ 2 จะต้องมุ่งเน้นการสอนภาษาตามความจำเป็นในแต่ละทักษะ ซึ่งทักษะการพูด ประกอบด้วย 3 ขั้นย่อย ดังนี้

1. ขั้นการสอนคำศัพท์ (Vocabulary Teaching Stage) คำศัพท์จำเป็นต่อการพูดภาษาเป็นอย่างมาก เพราะถ้าผู้เรียนไม่รู้คำศัพท์และความหมาย จะทำให้ผู้เรียนพูดไม่ได้และกลัวการพูด เพราะตนไม่รู้คำศัพท์ที่จะสื่อสารออกไป ในขั้นการสอนคำศัพท์นี้ ผู้สอนสามารถเลือกใช้เทคนิควิธีการสอนคำศัพท์รูปแบบใดก็ได้ในการสอนตามความเหมาะสมของบริบทของผู้เรียน ผู้สอนและสถานศึกษา แต่ต้องจำไว้ว่ากระบวนการสอนคำศัพท์นี้เป็นกระบวนการที่ข้ามไม่ได้ ถ้าผู้เรียนยังไม่มีความรู้คำศัพท์เพียงพอต่อการใช้สื่อสาร

2. ขั้นการสอนโครงสร้าง (Structural Teaching Stage) การสอนหลักภาษาหรือโครงสร้างภาษาที่เรียกว่า หลักไวยากรณ์ทางภาษา เป็นขั้นการสอนที่ต่อจากขั้นการสอนคำศัพท์ เมื่อผู้เรียนมีคำศัพท์ที่พอเพียงต่อการสื่อสารในเรื่องนั้น ๆ แล้ว โครงสร้างทางภาษาเป็นส่วนสำคัญที่ไม่แพ้กับการสอนคำศัพท์ เพราะจะทำให้ผู้เรียนสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ คล่องแคล่วและไม่ผิดพลาด ตามกาลเวลาในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต แม้กระทั่งเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นพร้อมกันในอดีต ปัจจุบันและส่งผลต่ออนาคต

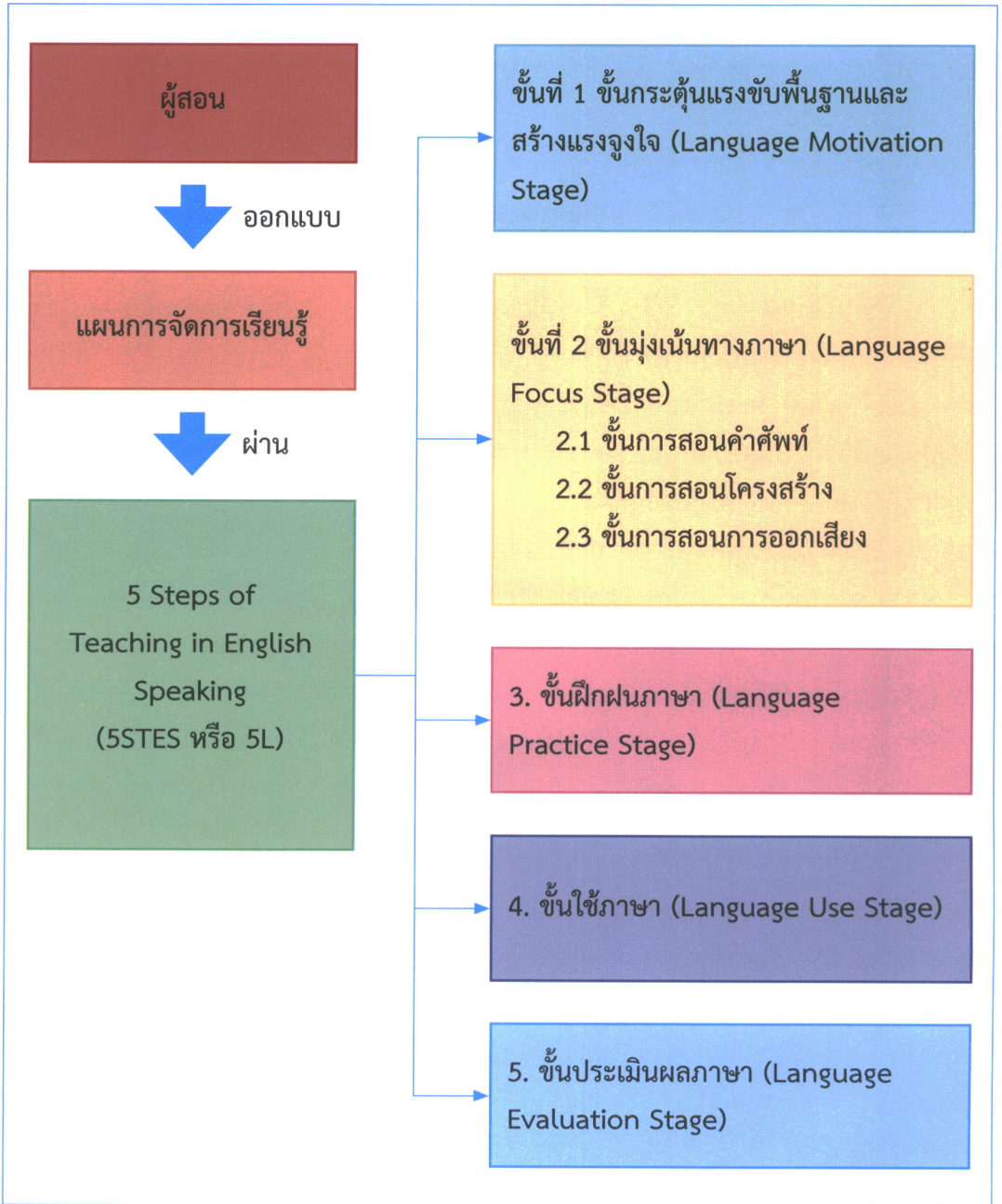
3. ขั้นการสอนการออกเสียง (Pronunciation Teaching Stage) เสียงเป็นส่วนสำคัญในการพูด เพราะฉะนั้นการออกเสียงที่ถูกต้องและคล้ายคลึงกับเจ้าของภาษาจะทำให้การสื่อสารความหมายของผู้เรียนไม่ผิดพลาด ดังนั้น การสอนการออกเสียงจึงเป็นส่วนสำคัญอีกส่วนหนึ่งในการพูดภาษา เพราะในภาษาอังกฤษจะมีการออกเสียงของพยัญชนะท้าย ถ้าหากผู้เรียนออกเสียงผิดพลาดไป จะทำให้การสื่อความหมายผิดพลาดไปด้วย ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องสอนการออกเสียงให้ผู้เรียนโดยผ่านเทคนิควิธีการรูปแบบการสอนต่าง ๆ ที่ผู้สอนเห็นว่า เหมาะสมกับผู้เรียนของตนเอง

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนภาษา (Language Practice Stage) กฎการเรียนรู้ตามทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไคด์ ได้กล่าวว่า การฝึกฝนหรือการกระทำซ้ำ ๆ ทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้นและเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ฉะนั้น ในขั้นการสอนนี้ ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนของตนเองได้ฝึกฝนหรือฝึกกระทำซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ โดยจะใช้เทคนิคหรือวิธีการสอนใดก็ได้ตามความเหมาะสมของบริบทผู้เรียนและผู้สอนด้วยเช่นกัน

ขั้นที่ 4 ขั้นใช้ภาษา (Language Use Stage) กฎการเรียนรู้ตามทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไคด์ ได้กล่าวว่า ถ้าผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ หรือลงมือกระทำ จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ฉะนั้น ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำหรือได้ใช้ภาษาที่เกิดจากการฝึกฝน รูปแบบนี้ผู้สอนสามารถออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการใช้ภาษาของผู้เรียนตามความเหมาะสมของบริบทผู้เรียนและผู้สอน เช่น การสอนด้วยสถานการณ์จำลอง (Simulation) การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-play) หรือ การสอนแบบ Audio-lingual เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผลภาษา (Language Evaluation Stage) การประเมินผล การเรียนรู้ของผู้เรียนจะทำให้ผู้สอนรู้ถึงสภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน ในขั้นประเมินผลภาษา ผู้สอนควรมีการประเมินผลภาษาอยู่ 3 รูปแบบ คือ ผู้เรียนประเมินตนเอง ผู้เรียนประเมินผู้เรียนด้วยกันเอง และผู้สอนประเมินผู้เรียน ทั้งหมดนี้โดยผ่านแบบประเมินที่ผู้สอนสร้างขึ้นในสิ่งที่ผู้สอนต้องการประเมิน และนำผลการประเมินนั้นมาแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนนั้นมีปัญหาหรืออุปสรรคในส่วนใดบ้าง และผลการประเมินยังเป็นตัวสะท้อนให้ผู้สอนเห็นประสิทธิภาพในการสอนของตนเองอีกด้วย

แผนภาพที่ 4 รูปแบบการสอนพูดภาษาอังกฤษ 5 Steps of Teaching in English Speaking (5STES หรือ 5Ls)

โดยปกติแล้ว ผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ต้องศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในส่วนของมาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และตัวชี้วัด เพื่อออกแบบการเรียนรู้ และสิ่งที่สำคัญสำหรับผู้สอนในการออกแบบการเรียนรู้ นั่น คือ การวิเคราะห์สภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนรายห้อง รายกลุ่ม หรือรายบุคคล เพื่อให้ทราบถึงสภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ในกระบวนการที่สอนพูดภาษาอังกฤษด้วยโมเดล 5STES หรือ 5Ls นี้ ผู้เขียนเสนอให้ผู้สอนศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษ จากนั้นออกแบบการเรียนรู้ผ่านแผนการจัดการเรียนรู้ กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และตัวชี้วัดเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษที่ได้ศึกษาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และให้ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์ปลายทางและวัตถุประสงค์นำทาง พร้อมทั้งสาระการเรียนรู้ตามที่ได้ศึกษาและวิเคราะห์จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และสิ่งที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเกิดเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ ยกตัวอย่างเช่น ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์ปลายทางไว้ว่า “ผู้เรียนสามารถพูดสื่อสารเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำที่ชายหาดได้” วัตถุประสงค์นำทางหมายความว่า สิ่งที่เป็นเครื่องมือในการฝึกฝนหรือช่วยเหลือให้ผู้เรียนไปถึงเป้าหมายปลายทางได้ เช่น “ผู้เรียนสามารถระบุความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับกิจกรรมที่ชายหาดได้” “ผู้เรียนสามารถตอบและถามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมที่ชายหาดได้” “ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำ วลี หรือประโยค ผ่านการนำเสนอได้” “ผู้เรียนสามารถทำแบบทดสอบเกี่ยวกับกิจกรรมที่ชายหาดได้ (กรณีการประเมินผลทางภาษา)” สุดท้ายแล้ววัตถุประสงค์นำทางนี้จะไปตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ปลายทางโดยอัตโนมัติ

กระบวนการที่สำคัญในการจัดการเรียนรู้ผ่านกระบวนการที่สอนพูดภาษาอังกฤษด้วยโมเดล 5STES หรือ 5Ls ที่ผู้เขียนได้คิดค้นขึ้นนั้น คือ การกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านขั้นตอนการสอนพูดภาษาอังกฤษด้วยโมเดล 5STES หรือ 5Ls สามารถจัดได้โดยในแต่ละชั้นใช้เวลาที่ยืดหยุ่น ขึ้นอยู่กับความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว การจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 ชั้น ได้แก่ การสร้างแรงจูงใจ การมุ่งเน้นทางภาษา การฝึกฝน การใช้ภาษา และการประเมินผล อาจจัดได้ภายในเวลา 1 ชั่วโมง เช่น ชั้นที่ 1-2 ใช้เวลา 30 นาที ชั้นที่ 3-5 ใช้เวลา 30 นาที และอาจจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 ชั้นมากกว่า 1 ชั่วโมงได้ โดยการใช้เวลาในการเรียนรู้ในแต่ละชั้น ผู้สอนควรออกแบบวางแผนการจัดการเรียนรู้ และใช้เวลาเพื่อการเรียนรู้โดยคำนึงถึงบริบท วิธีการเรียนรู้ ความสามารถในการรับรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ

จากกระบวนการค้นสอนพูดภาษาอังกฤษด้วยโมเดล 5STES (5 Steps of Teaching in English Speaking) หรือ 5Ls ที่ผู้เขียนเสนอได้ทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมายผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยางซ้ายพิทยาคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 7 คน พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมายมีค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 5.57 และ 12.86 คะแนน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 1.62 และ 1.68 ตามลำดับ และจากการทดสอบที (t-test) พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากข้อค้นพบ สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการสอนพูดภาษาอังกฤษ 5 ขั้นตอน หรือ 5 Steps of Teaching in English Speaking (5STES หรือ 5Ls) ทำให้ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- นวลศรี ชำมประเทศ. (2555). ปัญหาการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนอาชีวเอกชน ในกรุงเทพมหานคร. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- วันเฉลิม นชน่าน. (2564). แนวทางการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยหลักคิดแบบ CC&Ds. *วารสารวิชาการ*, 24(2), 38.
- Bailey, K. M. & Savage, L. (1994). *New Ways in Teaching Speaking*. TESOL Publications.
- Fitriani, D. A., Apriliaswati R., & Wardah. (2015). A Study on Student's English Speaking Problems in Speaking Performance. *Jurnal Pendidikan dan Pembelajaran Khatulistiwa*, 4(9), 1-13.
- Hinkel, E. (2005). *Handbook of Research in Second Language Teaching and Learning*. Routledge.
- Juhana. (2012). Psychological Factors That Hinder Students from Speaking in English Class (A Case Study in a Senior High School in South Tangerang, Banten, Indonesia). *Journal of Education and Practice*, 12(3), 100-110.
- Mahmoud, A. M. (2016). Problems and Difficulties of Speaking That Encounter English Language Students at Al Quds Open University. *International Journal of Humanities and Social Science Invention*, 12(5), 96-101.

